

Wachten tot je gehoord wordt

Van Amanda Knox is verschenen:

Wachten tot je gehoord wordt. Een memoir^e

^e Ook in e-book verschenen

AMANDA KNOX

Wachten tot je gehoord wordt

Een memoir

Om redenen van privacy zijn sommige namen in dit boek gewijzigd.

© 2013 Amanda Knox

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

All rights reserved

© 2013 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Waiting to Be Heard. A Memoir*

Vertaling: Huub Stegeman

Boekverzorging: Asterisk*

Omslagontwerp: Robin Bilardello en DPS/Davy van der Elsen

Omslagfotografie: Yolanda Perez

Fotografie binnenwerk: privécollectie Amanda Knox, tenzij anders aangegeven

ISBN 978 90 218 0773 7

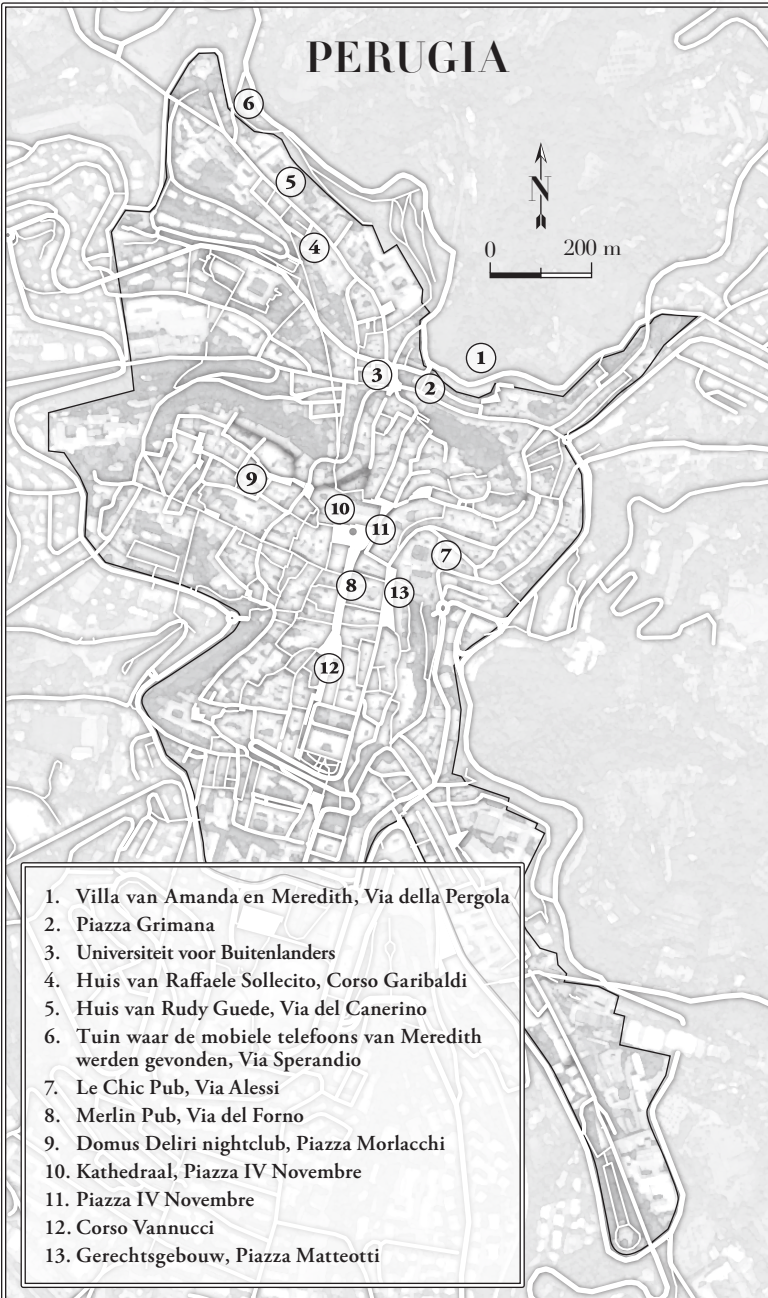
NUR 320

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

www.watleesjij.nu

Voor mijn familie

PROLOOG

4 december 2009, Perugia, Italië

Toen ik de oude rechtszaal in Perugia binnenkwam, waarin eeuwenlang vonnissen waren geveld, bad ik dat een lange traditie van gerechtigheid me zou beschermen. Ik keek even naar het grote kruisbeeld aan de muur, boven de zetel van de rechter. De gevangenenbewaarders met hun blauwe petten omringden me en brachten me naar voren. De ruimte was gevuld met politieagenten, advocaten en journalisten, maar het was er verontrustend stil. Ik zag mijn moeder, mijn vader, mijn stiefvader, mijn zus Deanna – die allemaal aan één kant stonden – met hun lippen geluidloos de woorden ‘Ik hou van je, ik hou van je’ vormen. Mijn andere zussen waren te jong om te worden toegelaten tot de rechtszaal, maar wachtten vlak buiten de dubbele deuren op me.

Het onrecht was eindelijk – bijna – voorbij.

Vier minuten na middernacht klonk er eenmaal een bel en riep de griffier: ‘*La corte.*’ De rechters in hun zwarte toga’s en de juryleden met hun sjerp in het rood, wit en groen van de Italiaanse vlag, kwamen zwaarmoedig door de deur van de vergaderkamer naar buiten. Ze meden koppig onze verwachtingsvolle gezichten terwijl ze naar hun plaatsen liepen. Ik stond tussen mijn twee Italiaanse advocaten en hield me stevig vast aan de hand van de grootste van de twee, die me de afgelopen maanden telkens weer had gezegd: ‘Hou moed, Amanda, je mag de hoop niet verliezen. Wij doen de rest.’

Ik haalde een keer diep adem toen de rechter het papier oppakte en op een rustige, monotone, haast zangerige toon de artikelen begon voor te lezen op grond waarvan ik was aangeklaagd.

Iemand achter me jammerde: ‘Neel’, een seconde voor ik de rechter het oordeel hoorde uitspreken: ‘*Colpevole*’ – schuldig. Ik zakte bevend tegen

mijn advocaat aan, die zijn dikke arm om me heen sloeg en mijn gezicht tegen zijn borst drukte. Het bloed suisde in mijn oren. Ik kreunde de hele tijd: ‘Nee, nee, nee.’ Ik dacht: dit is onmogelijk, dit is onmogelijk, dit is een nachtmerrie, dit kan niet waar zijn, het is niet eerlijk, het is niet eerlijk. Overal klonken schreeuwende stemmen die voor of tegen me waren. Er werden handen naar me uitgestoken die me aanraakten – ik had geen idee wiens handen het waren. Boven al het lawaai en de verwarring uit kon ik mijn zus en mijn moeder horen snikken.

Mijn benen konden me niet meer dragen. De gevangenvaarders hielden me overeind door me onder mijn oksels te pakken en droegen me, in elkaar gezakt, de rechtszaal uit. In de chaos van een wereld die in duigen viel, had ik het vonnis van de rechter niet eens gehoord: ‘Zesentwintig jaar.’

Gebeurd. Het was gebeurd.

DEEL EEN
PERUGIA

I

April-augustus 2007, Seattle, Verenigde Staten

Mam zat naast me op ons favoriete bankje met de hoge rugleuning. Pap schoof aan op het bankje tegenover ons. ‘Waar hebben we het over?’ vroeg hij.

Ik kon niet geloven dat we dit nu werkelijk met z’n drieën deden.

Salades eten met mijn ouders lijkt misschien niet zo bijzonder, maar voor mij was het dat wel. Ik weet zeker dat het voor hen ontzettend ongemakkelijk moet zijn geweest. Ik was negentien en voor zover ik me kon herinneren, had ik mijn ouders nog nooit aan dezelfde tafel zien zitten, laat staan samen zien eten. Ik was één jaar oud en mijn moeder was zwanger van mijn zus Deanna toen zij en mijn vader uit elkaar gingen. Sinds die tijd hadden ze nauwelijks meer met elkaar gesproken, zelfs niet aan de telefoon. Deze reünie in het Eats Market Cafe in West-Seattle bewees hoeveel ze van me hielden. Mam zat te frunniken aan haar nagels. Pap was zakelijk. Elke glimlach was voor mij bedoeld.

De manier waarop ze hun scheiding hadden afgehandeld was wel het beste bewijs voor hoeveel mijn ouders van Deanna en mij hielden. Ze hadden huizen gekocht op maar twee straten afstand van elkaar, zodat we toch alle voordelen hadden van een gezin met twee ouders en ons nooit verscheurd hoefden te voelen. Ik heb hen elkaar nooit horen bekritisieren. Maar ze waren wel onzichtbaar voor elkaar, of ze nou twee straten van elkaar verwijderd waren of maar twee rijen stoelen tijdens een schoolvoorstelling. Allebei juichten ze me toe langs de lijn bij voetbalwedstrijden, maar er stond altijd een rij andere ouders tussen.

Die permanente scheiding betekende dat ik nieuwtjes altijd twee keer moest vertellen. Door mijn ouders voor één keer op deze manier bij elkaar te brengen gaf ik aan: dit is de belangrijkste beslissing die ik tot nu toe in mijn

leven heb genomen. Het was alsof ik hun met tromgeroffel wilde laten weten dat ik er klaar voor was om zelfstandig verder te gaan.

Zoals altijd ging ik eerst naar mijn moeder. Ze is een vrije geest, die vindt dat we onze hartstochten moeten volgen. Toen ik haar vertelde dat mijn hartstochten me 9000 kilometer van huis zouden doen belanden, in Perugia in Italië, voor het eerste jaar van mijn studie, was haar weinig verrassende reactie dan ook: ‘Moet je doen!’

Mam werd geboren in Duitsland en verhuisde als kind naar Seattle, en mijn grootmoeder, oma, sprak vaak Duits tegen Deanna en mij toen we nog kinderen waren. Pas in mijn eerste jaar op de middelbare school beseftte ik dat ik een talenknobbel had en kreeg ik het idee om vertaler te worden. Of, als het lukte, schrijver. Toen het moment was aangebroken om te bepalen waar ik mijn eerste studiejaar zou doorbrengen, dacht ik serieus aan Duitsland. Maar uiteindelijk besloot ik een taal en een land voor mezelf te zoeken – een land dat nog niet door mijn familie was opgeëist. Ik wist zeker dat dat me zou helpen mijn volwassen zelf te ontdekken, wie dat dan ook was.

Duitsland zou een veiligere keuze zijn geweest, maar over veiligheid zat ik niet zo in. Ik was vooral geïnteresseerd in onafhankelijkheid. Ik vertrouwde op mijn verantwoordelijkheidsgevoel, ook al maakte ik soms emotionele keuzes in plaats van logische – en soms de verkeerde.

Als ik echt vertaler had willen worden, zou Spaans of Frans een veel handigere keuze zijn geweest dan Italiaans. Maar iedereen koos Spaans, en ik had niets met Frans. Mijn fascinatie voor de Italiaanse cultuur stamde uit de tijd toen ik een jaar of twaalf, dertien was en op school Latijn had en leerde over de Romeinse en Italiaanse geschiedenis. Op mijn veertiende, toen ik het land van dichtbij zag tijdens twee weken vakantie met mijn moeder en haar familie, was ik helemaal verkocht. Mijn oma, tantes, ooms, stiefvader, Deanna en ik wrongen ons in twee busjes en reden door Duitsland en Oostenrijk om familie te bezoeken en het Oktoberfest te vieren in München, en daarna verder te rijden in zuidelijke richting, naar Italië, om Pisa, Rome, Napels, Pompeii en de Amalfi-kust te zien. De geschiedenislessen die ik had gehad werden ineens werkelijkheid toen we het Colosseum en de ruïnes van Pompeii bezochten. Ik herinner me dat ik dingen aanwees voor mijn familie en maar wetenswaardigheden bleef spuien die ik ergens had opgeslagen, zo erg zelfs dat ze me ‘de gids’ begonnen te noemen. Ik was verrukt over de smalle straatjes met hun kinderkopjes en de gebouwen die in de aarde leken te zijn geworteld en zo anders waren dan wat ik in Seattle gewend was. Het was anderhalve maand na 9/11, en alle Italianen die we ontmoetten waren

hartelijk en vriendelijk. Ik ging naar huis met het idee dat Italië een gastvrij en cultureel en historisch rijk land was.

Als tweedejaarsstudent volgde ik colleges Italiaans voor beginners. Toen ik ontdekte dat de University of Washington tijdens de zomer een cursus creatief schrijven organiseerde in Rome, die werd gegeven in het Italiaans, leek het me onvermijdelijk dat ik daaraan moest deelnemen. Hierin kwam alles samen wat ik wilde. Eerst zou ik negen maanden naar de kleine stad Perugia gaan om Italiaans te leren en me in de cultuur onder te dompelen. Zo zou ik in juni helemaal klaar zijn voor Rome.

Nu hoefde ik alleen mijn vader nog maar te overtuigen. Hij denkt erg rechtlijnig en werkt in de financiële wereld. Hij heeft iets met cijfers en plannen. En omdat hij zo'n praktisch en goed georganiseerd man was, zou hij veel vragen hebben. Daarom zorgde ik dat ik overal al een antwoord op had voor ik hem erop aansprak.

Bovendien had ik nog een andere missie toen ik de lunch met mijn beide ouders organiseerde. Ik wilde mijn vader laten zien dat ik van hen alle twee evenveel hield. Niet alleen vroeg ik hem me te vertrouwen in Perugia, ik vroeg hem ook mij te vergeven.

Gedurende mijn twee jaar aan de universiteit had ik geleerd om zaken ook eens met andermans ogen te bekijken. Ik had voor mezelf een inventarisatie gemaakt van al die keren dat ik egoïstisch was geweest. Een flink deel daarvan had te maken met hoe ik als tiener met pap was omgegaan.

Officieel zou ik elk tweede weekend bij hem zijn. Pap was geen ouder die zich erg bekommerde om details; hij liet alle dagelijkse details over aan mam. Als ik voor een beslissing stond, wendde ik me altijd tot haar. Zij zette dan de verschillende mogelijkheden op een rijtje en moedigde me vervolgens aan zelf een keuze te maken. Pap werd daar helemaal niet bij betrokken.

Het huis dat hij deelde met zijn tweede vrouw Cassandra was echt hun huis, niet het mijne. Toen mijn halfzusjes Ashley en Delaney werden geboren, moesten Deanna en ik verhuizen van onze gedeelde kamer naar de bedbanken in de speelkamer. Mijn echte thuis was waar ik mijn eigen kamer had, mijn zus, mijn moeder en haar tweede man, Chris. Daar voelde ik me het meest op mijn gemak. Van mam mochten we dragen wat we wilden en fortent bouwen in de achtertuin. Op regenachtige dagen moesten Deanna en ik de verdwaalde slakken die op avontuur gingen in de eetkamer via de achterdeur de weg naar buiten wijzen. Pap wilde dat we onderzetters gebruikten onder onze glazen, de videobanden en cd's netjes op alfabetische volgorde terugzetten en kleren droegen die bij elkaar pasten.

Op mijn veertiende zei ik mijn vader dat ik het te druk had met allerlei buitenschoolse activiteiten en vrienden om nog bij hem te komen logeren. In werkelijkheid had ik het moeilijk met de ongemakkelijke scheiding tussen mijn leven en het zijne, en vergrootte ik de afstand tussen ons. Nu wilde ik die weer overbruggen.

Toen ik onderzocht wat er allemaal voor programma's waren in Italië, realiseerde ik me ineens dat ik het niet zonder paps steun zou kunnen. Ik wist nog niet precies wat ik zou doen als hij 'nee' zou zeggen. Voor dit gesprek had ik harder geoefend dan voor welke rol in een toneelstuk ook. Ik wilde indruk maken op mijn vader. Toen we eenmaal zaten, kon ik geen seconde langer wachten. Ik was mijn zaak al aan het bepleiten nog voor de ober ons de menukaart had kunnen brengen.

'Pap,' zei ik, en ik probeerde zo zakelijk mogelijk te klinken, 'ik zou volgend jaar graag Italiaans willen gaan leren in Perugia. Dat is een stad ongeveer halverwege Florence en Rome, maar het is een betere plek dan die twee, want het stikt er in elk geval niet van de Amerikaanse studenten. Het is een rustig stadje en de docenten daar zijn echte deskundigen. Ik word er helemaal ondergedompeld in de cultuur. En alle punten die ik haal, tellen ook mee op de universiteit hier.'

Tot mijn opluchting stond hij er, aan zijn gezicht te zien, voor open.

Dat gaf me nieuwe moed, en ik durfde weer adem te halen en zei: 'De Universiteit voor Buitenlanders is een kleine school waar ze alleen taalles geven. Het is een intensief programma en ik zal hard moeten werken. Als ik geen les heb, zit ik vast in de bibliotheek. Het zal alleen al stukken schelen dat ik dag in dag uit Italiaans moet praten.'

Hij knikte. Mam straalde vanwege het succes dat ik tot zover leek te hebben.

Ik ging verder. 'Ik woon nu al bijna twee jaar op kamers, ik heb een baan-tje en ik haal goede cijfers. Ik beloof je dat ik voor mezelf kan zorgen.'

'Ik maak me zorgen dat je misschien iets te goed van vertrouwen bent, Amanda,' zei hij. 'Als er nou eens iets gebeurt? Ik kan niet even bellen of snel naar je toe komen. Je staat er echt alleen voor. En het is heel ver van huis.'

Pap is best een speels type, maar wanneer hij zich als ouder wil laten gelden, klinkt hij soms net als zo'n vader uit een comedyserie.

'Maar daar gaat het nou net om, pap. Ik ben bijna twintig en ik ben volwassen. Ik kan heus wel voor mezelf zorgen.'

'Maar het is nog altijd onze verantwoordelijkheid om voor jou te zorgen,' zei hij. 'En als je nou ziek wordt?'

‘Ze hebben daar een ziekenhuis en tante Dolly zit in Hamburg. Dat is niet zo ver weg.’

‘Hoeveel is het collegegeld? Heb je al gedacht aan de extra kosten?’

‘Ik heb alles doorgerekend. Ik kan in mijn eigen levensonderhoud en de extra kosten voorzien,’ zei ik. ‘Herinner je je nog die drie baantjes die ik afgelopen winter had? Ik heb bijna al dat geld op de bank gezet. Ik heb 7800 dollar gespaard.’

Pap schoof zijn vingers in elkaar en legde ze als een leeg mandje op tafel. ‘En hoe ga je je verplaatsen?’

‘De universiteit is in het centrum en er is een stadsbus,’ zei ik. ‘En Perugia is klein. Er wonen maar zo’n 160.000 mensen. Ik vind vast razendsnel de weg.’

‘Hoe hou je contact met ons?’

‘Ik zal een Italiaans mobieltje kopen en we kunnen natuurlijk altijd mailen. We kunnen zelfs skypen.’

‘En woon je daar in een studentenflat?’

‘Nee, ik zal zelf onderdak moeten zoeken, maar het lukt vast om een goed appartement te vinden in de buurt van de campus. Ik heb al navraag gedaan bij het Bureau Buitenland van mijn universiteit, en die zeggen dat de Universiteit voor Buitenlanders me een lijst met adressen zal geven wanneer ik daar aankom. Ik zou het liefst bij Italianen wonen, zodat ik me in de taal kan oefenen.’

Ik had geen idee wat mijn vader ervan zou vinden, maar dacht wel zeker te weten dat het, ongeacht wat de uitkomst zou zijn, weken kon gaan duren voor hij zei hoe hij erover dacht. Tot mijn verbazing zei hij meteen dat het goed was, nog voordat ik zelfs maar mijn vork had aangeraakt.

‘Ik ben trots op je, Amanda,’ zei hij. ‘Je hebt hard gewerkt en veel gespaard. Ik merk wel dat het belangrijk voor je is.’

Ik wist dat ik gewoon een van de ongeveer 250.000 Amerikaanse studenten zou zijn die in het najaar naar het buitenland vertrokken, maar dit was de belangrijkste beslissing die ik tot dan toe in mijn leven had genomen. En onder de mensen die ik kende, was ik ongewoon – het merendeel van mijn vrienden aan de universiteit ging niet in het buitenland studeren. Ik voelde me bijzonder. Ik vond mezelf dapper. Ik stapte vol goede moed het volwassen leven tegemoet. Ik zou uit Italië terugkomen als volwassene, en ik zou volwassen geworden zijn, gewoon door daar te leven. En ik zou vloeiend Italiaans spreken.

Dit jaar in het buitenland zou de eerste keer zijn dat ik echt helemaal op mezelf was aangewezen. Tijdens het laatste jaar van mijn middelbare school, bij de jezuïeten van Seattle Prep, hadden bijna al mijn vrienden geprobeerd vervolgoopleidingen te vinden die honderden kilometers van huis lagen. Er waren er zelfs die naar de oostkust van de Verenigde Staten wilden. Maar ik wist dat ik nog niet volwassen genoeg was om zo ver weg te gaan, hoewel ik best zin had in een avontuur. Ik maakte een afspraak met mezelf: ik zou in Seattle naar de University of Washington gaan, die ik met de fiets vanaf de huizen van mijn ouders kon bereiken, en mezelf zo de kans geven om wat rijper te worden. Tegen de tijd dat ik mijn eindexamen deed, onderzocht ik inmiddels al de mogelijkheden van een derde jaar in het buitenland.

Het merendeel van mijn klasgenoten was veel wereldwijzer dan ik. Die woonden in Bellevue, een duidelijk chiquere buurt met kasten van huizen aan het water. Hun burens hadden hoge functies bij Boeing, Starbucks en Microsoft.

Ik kreeg financiële steun om naar Prep te kunnen en woonde in het bescheiden West-Seattle, vlak bij Brett, met wie ik al mijn hele leven bevriend was. Ik was dat rare kind dat optrok met de jongens die manga-strips lazen, met de verstoten homoseksuele kinderen en de toneelgekken. Ik volgde Japans en zong – hard – wanneer ik door de gangen van het ene lokaal naar het andere liep.

Omdat ik toch niet helemaal aansluiting vond, bleef ik mezelf, en zo zou ik in elk geval zeker nooit aansluiting vinden.

Maar eerlijk gezegd had ik niets aan mijn leventje willen veranderen als ik dat had gekund. Ik ben altijd eerder van het sparen dan van het uitgeven geweest. Mij vind je eerder in winkeltjes met tweedehands kleren dan in designerboetieks. Ik fiets liever dan dat ik in een BMW rijd. Maar tot mijn eeuwige schande verwisselde ik in mijn derde jaar mijn vrienden voor een stel minder excentrieke figuren.

Ik had het altijd redelijk goed kunnen vinden met iedereen. Op de middelbare school hadden ze me voor het eerst bespot, of erger nog: genegeerd.

Ik raakte bevriend met een wat gewonere groep meisjes en jongens, en voelde me aangetrokken tot de sfeer die daar duidelijk heerste. Ze liepen in hordes door de gangen, lunchten samen en trokken na schooltijd met elkaar op, en het leek wel of ze elkaar hun hele leven al kenden. Maar door me te distantiëren van mijn oorspronkelijke vrienden, die mij aardig vonden ongeacht het feit dat ik anders was, of misschien wel juist daarom, deed ik hun pijn. En terwijl mijn nieuwe vrienden vrolijk in het leven stonden, werd ik

ontzettend onzeker. Ik schaam me ervoor dat ik niet het lef had om mezelf te blijven, ongeacht wat anderen ervan zouden denken.

Maar dit veranderde niet wie ik was. Zoals de meeste tieners was ik me heel sterk bewust van mijn zwakke plekken. Ik voelde me een bobbelig wezen in mijn eigen vel. Ik kwam moeilijk uit mijn woorden en ik wist dat ik veel te direct was. Ik deed dingen waar de meeste andere tieners en volwassenen zich voor zouden schamen – over straat lopen als een Egyptenaar of een olifant bijvoorbeeld –, maar die kinderen om te brullen vonden. Ik maakte mezelf tot doelwit van grappen om voor een vrolijke noot te zorgen. Mensen die op me gesteld waren, vonden mijn mafheid wel aandoenlijk. Mijn familie en vrienden schudden dan goedgehartig hun hoofd en zuchtten: ‘Typisch Amanda.’

Bij het voetbal verdwenen alle grenzen. Ik was er goed in en daardoor kon ik me een gelijke voelen.

Op de universiteit vond ik eindelijk ook buiten het veld mijn plaats. Ik hield contact met Brett en leerde een kleine groep intelligente en excentrieke studenten kennen bij de klimmuur van de universiteit en in mijn studentenflat.

Ik had een vriendje dat een hanenkam en een kilt droeg en een echt buitenmens was, DJ. Mijn buurmeisje heette Madison en kwam uit Colorado. We trokken naar elkaar toe en keken tegen elkaar op. Zij was anders dan de meeste andere studenten. Ze deed niet aan sport, dronk en rookte niet, en ging niet naar feesten. Ze had moeite met haar mormoonse achtergrond en was muzikante, en ze deed vrouwenstudies en fotografie. Ik hield haar ’s nachts gezelschap in de donkere kamer van de campus. Zij moedigde me aan toch vooral mezelf te blijven.

Verder had ik voornamelijk mannelijke vrienden. We voetbalden, speelden wat gitaar en praatten over het leven. Als we geblowd hadden, kozen we een bepaald soort eten – hamburgers, pizza, gyros, wat dan ook – en dwaalden we net zo lang door de buurt tot we naar ons idee het beste adres in zijn klasse hadden gevonden.

Ik was van plan sterker en zelfverzekerder uit Italië terug te keren naar mijn laatste jaar aan de universiteit – een betere zus, dochter en vriendin. Toen ik me voorbereidde op mijn vertrek naar Perugia, besepte ik dat ik nog niet echt mijn draai had gevonden. En ik wist ook nog niet precies hoe ik die dan wel moest vinden. Ik was bedachtzaam en bedoelde het goed, maar voelde een enorme druk om te doen wat naar mijn idee juist was.

Ik had het gevoel dat ik altijd tekortschoot. Daarom betekende die uitdaging om het in mijn eentje te moeten klaren zoveel voor me.

Terwijl ik bedacht wat ik nodig zou hebben in Italië – mijn klimuitrusting, wandelschoenen en een theepot rekende ik tot de onmisbare zaken –, kwamen oude vrienden van de middelbare school en nieuwe vrienden van de universiteit langs om me het beste te wensen en me kleine en maffe cadeautjes mee te geven.

Ik kreeg een leeg dagboek en een heuptasje vol blikjes thee. Brett, die grapjas, gaf me een kleine roze vibrator in de vorm van een konijntje. Ik wist niet wat ik zag; ik had nog nooit zo'n ding gebruikt.

‘Voor tot je je Italiaanse dekhengst leert kennen,’ zei Brett toen ze me het ding gaf. Ze knipoogde.

Ik lachte. Dat konijntje was typisch iets voor Brett. Ze plaagde me er graag mee dat ik helaas nogal achterliep. Op de middelbare school probeerde ze me zover te krijgen dat ik mijn haar zou straighten en make-up zou gaan gebruiken. Dat eerste heb ik geprobeerd en dat ging wel. Het tweede heb ik ook geprobeerd, maar toen voelde ik me nep. Haar nieuwste missie was nu om me zover te krijgen dat ik vrijblijvende seks zou proberen. Dat had ik van andere vrienden ook al te horen gekregen. Eigenlijk was het niet eens zo'n gek idee. Ik verlangde er ontzettend naar alle barrières te doorbreken die nog tussen mij en de volwassenheid in stonden. Seks was een grote barrière – én de barrière waar ik het bangst voor was. Ik was een laatbloeier en had pas op mijn zeventiende voor het eerst een jongen gezoend. Pas in het eerste jaar aan de universiteit werd ik ontmaagd. Vóór Italië had ik met vier jongens seks gehad, telkens binnen een relatie die ik serieus had genomen, ook al bleek die achteraf altijd weer van korte duur.

Ik vertrok naar Italië met het vaste voornemen daar iets aan te doen. Voor mij was seks iets emotioneels en dat wilde ik niet meer; ik vond het vervelend om van iemand anders afhankelijk te zijn. Ik wilde dat seks ging over voor jezelf en je eigen plezier leren opkomen, en niet over ‘Vindt hij me wel leuk?’ en ‘Vindt hij me morgen nog wel leuk?’ Ik was jong genoeg om te denken dat mijn onzekerheid wel zou verdwijnen als ik volwassener werd. En ik dacht dat Italië me die kans zou bieden.

Op de dag waarop ik vertrok gooide ik in mijn haast om op het vliegveld te komen en zonder er verder bij na te denken Bretts roze konijn in mijn doorzichtige plastic toiletta's.

Dat bleek een verschrikkelijk slecht idee te zijn.

30 augustus – 1 september 2007, Italië

Het leek zo onschuldig. Mijn zus Deanna en ik namen de trein van Milaan naar Florence. We deelden onze bank met Cristiano, een gebruinde, blonde jongen die een mouwloos shirt droeg waarin zijn slanke, gespierde lijf goed uitkwam. Hij had de gebeeldhouwde trekken van een Californische *beach boy* en het verleidelijke accent van een Italiaan – een combinatie die ik ontzettend aantrekkelijk vond. Zijn Engels was zelfs nog beperkter dan mijn beginners-Italiaans. Als we ergens geen woorden voor hadden, maakten we met een hoop gebaren en glimlachjes duidelijk wat we bedoelden. Flirten, zo besepte ik, is een universele taal.

Terwijl we door de lichtgroene velden reden, vroeg ik me af of Cristiano mij ‘leuk’ zou vinden – met dat woord omschreef ik mezelf in die tijd. De sprong naar ‘mooi’ of ‘sexy’ was nog te groot voor me. Als dat ooit al aan de orde zou komen, was dat pas nadat ik het seksuele zelfvertrouwen van een volwassen vrouw had verworven, zo dacht ik. Wanneer dat het geval zou zijn, kon ik niet voorzien. Maar ik was me er ook steeds meer van bewust, zoals ik merkte toen ik Cristiano telkens steeds naar me zag kijken, dat sommige mannen in mij iets zagen waarnaar ze verlangden.

Cristiano was onderweg naar Rimini, een vakantieoord aan zee dat bekendstond om zijn discotheken. Deanna en ik zouden donderdagavond in Florence doorbrengen en de volgende ochtend vroeg naar Perugia vertrekken. Het duizelde me. Na maandenlang lezen over Perugia zou ik het nu eindelijk in het echt te zien krijgen. Deanna en ik gaven onszelf twee dagen om een kamer voor mij te vinden in de buurt van de Università per Stranieri – de Universiteit voor Buitenlanders –, waar mijn colleges op 1 oktober zouden beginnen. Vervolgens zouden mijn zus en ik de trein naar Hamburg nemen om vakantie te vieren bij onze Duitse neven en nichten.

Ik beschouwde die extra reis als het officieuze begin van een nieuwe fase in mijn leven. Ik zou omgaan met Italianen en nieuwe vrienden maken. Alleen al doordat ik me in een nieuwe omgeving bevond, zou ik een ander mens worden.

We stapten alle drie uit in Florence. Deanna en ik hadden het zo gepland, maar Cristiano miste zijn bus naar Rimini en nam een kamer in ons hotel. We zaten met z'n drieën buiten en deelden een grote pizza met tomaten, mozzarella en basilicum en een karaf wijn. Inmiddels was het wel duidelijk dat Cristiano en ik elkaar erg zagen zitten, en Deanna moest zich vast het derde wiel aan de wagen voelen. Zodra we het eten op hadden, deelde ze dan ook mee dat ze naar bed wilde, en ze liet ons alleen. Cristiano en ik liepen gearmd door de stad toen hij me vroeg: 'Zeg, hou jij van *spinelli*?' – hasj.

'Ja, heb jij die dan?' vroeg ik.

We deelden een joint en gingen daarna high en giechelend naar zijn hotelkamer. Ik was net twintig geworden. Dit was mijn eerste echte one-nightstand.

Ik had mijn vrienden thuis gezegd dat ik mezelf niet direct het bed in zag duiken met een willekeurige gozer die me verder koud liet. Met Cristiano veranderde alles.

We hadden geen condoom, dus we namen niet het risico van echte geslachtsgemeenschap. Maar we vrijden en rotzooiden dat de stukken eraf vlogen, tot ik me een uur later ineens realiseerde dat ik deze jongen niet eens kende. Ik sprong overeind, zoende hem nog een keer en nam afscheid. Ik ging naar boven, naar de piepkleine kamer die Deanna en ik deelden. Zij was klaarwakker en stond bij het raam. 'Waar was je nou?' vroeg ze. 'Ik wist niet eens waar je was en of je wel oké was.'

Ze had gelijk.

Ik probeerde het weer goed te maken door bij zonsopgang op te staan en door Florence te jakkeren, waarbij we kiekjes van onszelf namen in rare poses en gezichten trokken op de Ponte Vecchio en voor Michelangelo's *David* en de Neptunus-fontein. Dat hielp een beetje.

We namen de eerste trein naar Perugia en kwamen in het heilige ochtendlicht in mijn nieuwe stad aan. De nicht van mam, Dolly, die onze reserveringen had gemaakt, had ons gezegd dat we de bus moesten nemen naar ons hotel. Dolly, die al haar hele leven in Duitsland woonde en die ik aansprak met 'tante', had door heel Europa gereisd en zou wel weten wat te doen. Maar ik ga altijd liever lopen en het leek me belachelijk om de bus

te nemen. Bovendien hadden we geen idee welke bus, en mijn Italiaans was niet goed genoeg om het te vragen of het antwoord te kunnen verstaan. ‘Laten we gaan lopen,’ zei ik tegen Deanna. ‘Dan krijgen we meteen wat gevoel voor richting.’

Dat was mijn tweede fout in twaalf uur tijd.

Het centrum van Perugia ligt boven op een steile heuvel en het station is onder aan die heuvel. Door de beklimming van de trappen naar het centrum waren we buiten adem. Ik ging ervan uit dat het niet ver kon zijn naar het hotel en toen we langs een kiosk kwamen, kocht ik een plattegrond. Ik vond ons hotel aan de rand van de uitgevouwen kaart. Ik dacht dat de afstand wel te doen zou zijn, ook al droegen we in de hitte van de nazomer rugzakken vol kleren en boeken met ons mee.

Ik ging Deanna voor op een brug over het spoor en een slingerende, steile weg omhoog. Onderweg hadden we uitzicht over cipressen en olijfboomgaarden, kerktorens en terracottakleurige huizen. Ik ademde de aardachtige lucht van de stad in. Ik had nu al het gevoel dat dit mijn eigen uitzicht was. Dit zou me nu snel net zo vertrouwd voorkomen als de Space Needle in Seattle, dacht ik.

Na anderhalf uur sjokken hield het trottoir ineens op. Het landschap werd nog heuvelachtiger en toen we bij een oprit voor de snelweg kwamen, hadden we geen andere keus dan die te volgen. Het hoge, droge gras kraste langs onze benen en we zaten binnen de kortste keren onder de insectenbeten. De tocht was zeker twee keer zo lang en vier keer zo zwaar als ik had verwacht. De zon stond hoog aan de hemel.

Zweterig, ongelukkig en bijna in tranen zei Deanna uiteindelijk: ‘Amanda, dit is vast niet de goede richting.’ Ze lag boven op haar veel te volle rugzak.

‘Je ziet eruit als een schildpad die op zijn schild is gerold,’ zei ik om de stemming erin te houden.

‘Ik kan niet verder,’ zei ze. ‘Wat doen we nou?’

Ik wist nog steeds tamelijk zeker dat ik ons de goede kant op stuurde. Ik ging naast haar zitten en wees: ‘Hier zijn we op de kaart. Het wordt vast makkelijker als we hier bovenop zijn. Dan vragen we daar wel iemand de weg.’

Maar voor we de top van de heuvel hadden bereikt, stopte er een auto in de berm. De chauffeur leek misschien een paar jaar jonger dan mijn vader. Ik had geen idee wat hij vroeg of zei, maar ik weet zeker dat hij zag dat we Amerikanen waren. Zoals we probeerden te communiceren, leek

het wel alsof we daar langs de weg Hints stonden te spelen. Maar met zijn schaarse Engels en mijn beperkte Italiaanse vocabulaire vonden we toch twee woorden die we allemaal begrepen: ‘Holiday Inn.’ Hij wees op zijn auto en ging met zijn vinger over de volle lengte van onze kaart, ten teken dat hij ons een lift aanbood.

Ik ben van nature geneigd mensen te vertrouwen – veel te snel, als je het mijn vader vraagt – en ik ging er dus maar van uit dat onze chauffeur deugde. En wat hadden we eigenlijk voor keus? We hadden waarschijnlijk niet kunnen omkeren. Ik was zo opgelucht iemand te hebben gevonden die wist hoe we bij ons hotel moesten komen dat ik het risico graag nam.

‘*Grazie*,’ zei ik.

Ik ging in de passagiersstoel zitten en deed het woord. Voor het geval hij iets raars zou doen, was ik dan tenminste de buffer tussen hem en Deanna. Als oudste was dat mijn automatische reactie op alle mogelijke linke situaties waar mijn zusje bij betrokken kon raken. Ik voelde me bovendien veiliger als ik me kon verbeelden dat ik er greep op had. Achteraf begrijp ik dat ik een volstrekt misplaatst zelfvertrouwen moet hebben gehad. Waarom was ik er toch van uitgegaan dat ik de weg wist naar een hotel in een land waar ik één keer was geweest, jaren geleden, en in een stad waar ik nog nooit was geweest? Ik had van mijn leven nog niet gevochten. Wat had ik kunnen doen om Deanna te beschermen als deze rit verkeerd afliep?

Gelukkig was mijn inschatting van onze chauffeur beter dan mijn inschatting van het aantal kilometers. Nadat we van de snelweg waren afgeslagen, had hij een aantal haakse bochten genomen – er stonden geen verkeersborden – terwijl hij met zijn gezicht naar mij toe gekeerd zat om te kletsen. Ik maakte eruit op dat hij een discotheek bezat of ons uitnodigde om mee te gaan dansen. Ik begreep wat hij bedoelde toen hij vroeg ‘*Disco stasera?*’ – Vanavond? Tien vervelende minuten lang bleef ik glimlachen en ‘*no*’ zeggen – hetzelfde woord voor ‘nee’ in het Engels en het Italiaans. Toen hij ons afzette bij ons hotel, had onze chauffeur zo’n opgewekte houding van: je kunt het een man toch niet kwalijk nemen dat hij het probeert?

Tegen de tijd dat we waren ingecheckt en onze rugzakken op onze kamer hadden achtergelaten, hadden we vier kostbare uren voor de jacht op een kamer verspild. Het had veel erger kunnen zijn. Omdat we nu wel genoeg gelopen hadden, namen we een bus terug naar de stad, waar ik een goedkope mobiele telefoon kocht met een prepaidkaart erin. Deanna en

ik gingen een café aan de hoofdstraat binnen en waren vijf minuten lang bezig een *mocaccino* te beschrijven (*espresso + latte + cioccolato!*) aan de geduldige barista, en ik doorzocht vergeefs de rubrieksadvertenties voor Perugia, op zoek naar een appartement. Nu begon ik me toch meer zorgen te maken. Deze reis was ongelukkig begonnen. Ik was niet bijgelovig, maar hoopte wel dat dit geen voorteken was van hoe mijn jaar in Italië zou gaan verlopen.

Deanna en ik liepen een steil, met kinderkopjes geplaveid straatje naar de universiteit af en gingen het barokke kantoorgebouw binnen. Als ik hier dan al geen plek kon vinden om te wonen, konden ze me in elk geval wel vertellen hoe ik me moest inschrijven. Er wapperden tientallen vlaggen aan masten op het balkon boven de ingang, waardoor het gebouw wel iets weg had van een kleinschalige Verenigde Naties. De studenten die de universiteit bezochten, kwamen uit net zoveel verschillende landen als er vlaggen wapperden. Toen we vertrokken, zag ik een slanke brunette die me iets ouder leek dan ikzelf. Ze droeg een superkorte afgeknipte spijkerbroek en een geel mouwloos topje, en bevestigde met plakband een vel papier aan een houten balustrade waaraan allerlei berichten hingen. Ze zag eruit als een studente, en ik zag dat er een telefoonnummer op het blaadje stond. Ik greep mijn kans. ‘Heb jij een appartement te huur?’ vroeg ik voorzichtig in het Engels. Ze antwoordde – gelukkig ook in het Engels – dat zij en haar beste vriendin twee kamers onderverhuurden in het huis dat ze hadden gehuurd. ‘Hoe ver is het?’ vroeg ik.

‘Het is hier vlakbij, in een straatje – twee tellen lopen,’ antwoordde ze. ‘Wil je het zien?’ Ik kon niet geloven dat de oplossing voor mijn grootste probleem nu vlak voor me stond.

Ze heette Laura Mezzetti, en ik vond haar meteen aardig. Deanna en ik volgden Laura over het plein, dat omzoomd werd door bomen en langs een reeks hoge gebouwen in baksteen, waarbij we praktisch sprintten van de ene drukke straat naar de volgende, die zo mogelijk nog drukker was. We staken een kruispunt over en kwamen aan bij een hoog ijzeren hek. Laura bleef staan en deed het open. We stonden aan het einde van een oprijt naar een crèmekleurige stenen villa met een terracotta dak, als uit een sprookje. Ik was van mijn stuk gebracht. Een villa midden in het centrum! Hij stond boven op een heuvel die afliep naar een schuine, onverzorgde tuin.

‘Wij hebben de bovenste verdieping,’ zei Laura. ‘Het souterrain wordt gehuurd door een groepje jongens – studenten.’

‘Het zal toch niet,’ fluisterde ik tegen Deanna. ‘Dit is gewoon te mooi om waar te zijn.’

Laura en haar huisgenoot, Filomena Romanelli, gingen ons voor door de keuken annex woonkamer. Het huis had vier slaapkamers, twee badkamers en een terras. Een van de beschikbare slaapkamers keek uit op de oprit, en je kon nog net een beetje van de vallei zien. De kamer daarnaast was iets groter en had een raam dat een prachtig uitzicht bood over het landschap. Beide kamers moesten evenveel kosten, maar ik vond de kleine kamer de beste. Het was een gezellige kamer en alles waar ik op had gehoopt, stond er al: een bed, een bureau en een kast. De huur – 300 euro; toen was dat iets meer dan 400 dollar – leek me wat hoog, maar het huis lag vlak bij de universiteit en het was een villa. Dit was het wel waard.

Via della Pergola nr. 7 voelde bovendien goed aan, waarschijnlijk omdat Laura en Filomena duidelijk nogal relaxed in het leven stonden. ‘We gaan naar ons werk, komen thuis, kijken soaps, maken eten, hangen wat rond met vrienden,’ zei Laura.

Ze waren allebei achter in de twintig en werkten voor advocatenkantoren. Laura was excentriek en had diverse gaatjes in elk oor. Filomena was meer een echt meisje, maar net als Laura was ze erg relaxed – een beetje een hippie – en erg grappig. Ze deden me denken aan mijn vrienden in Seattle. Ik had het gevoel dat ik hier wel tussen zou passen.

Laura’s Engels was beter dan dat van Filomena. Toen ze me vroeg meer over mezelf te vertellen, zei ik dat ik gitaar speelde, maar dat ik mijn gitaar niet had kunnen meebrengen naar Perugia.

‘O, ik heb er wel eentje,’ zei Laura. ‘Die mag je altijd gebruiken.’

En toen ik vertelde dat ik aan yoga deed, antwoordde ze: ‘Wauw, kun je me dat leren? Dat heb ik nou altijd al eens willen leren.’

‘Jij gaat de jazz- en de chocoladefeesten vast leuk vinden,’ voegde Filomena eraan toe. Ze bood Deanna en mij verse vijgen uit de tuin aan.

Ze zeiden dat ik niet de eerste kandidaat was die op gesprek kwam. Er was een jongen langs geweest die volgens hen ‘een enorme hark’ was geweest en die een kamer had willen huren, tot hij erachter kwam dat zij rookten – sigaretten en marihuana.

‘Heb jij daar problemen mee?’ vroeg Filomena.

‘Ik kom uit Seattle. Ik ben relaxed,’ antwoordde ik. ‘Ik rook geen sigaretten, maar ik doe wel mee met een jointje.’ Een paar minuten later hadden ze er een gedraaid en werd die rondgegeven. Ik inhaleerde diep en ontspande me bij het vertrouwde brandende gevoel in mijn borst. Ik was zo gelukkig,

en ik voelde me een hele piet. Negenduizend kilometer van huis en zonder hulp van mam of pap was ik erin geslaagd het volgende hoofdstuk van mijn leven te regelen. Ik had een geweldige kamer gevonden en ik zou er hetzelfde leven kunnen leiden als de plaatselijke bevolking – Laura, Filomena en hun vier onderburen waren allemaal Italianen.

‘Geweldig,’ zei ik. ‘Ik zal morgen mijn aanbetaling brengen. Zodra ik een geldautomaat heb gevonden.’ Voor we gingen, nam Deanna een foto van Laura, Filomena en mij bij de voordeur, met een brede glimlach en onze armen om elkaars schouders.

Mijn missie was geslaagd, en Deanna en ik vertrokken naar Hamburg om bij onze tante Dolly te gaan logeren. Ik dacht dat de andere kamer wel verhuurd zou zijn wanneer ik half september terugkeerde. Laura en Filomena zeiden dat ze er liever nog een vrouw bij hadden, maar ze waren toch vooral op zoek naar iemand die niet te moeilijk deed en goed bij hen paste. Ik vond hen zo aardig dat ik zeker wist dat ik het ook wel zou kunnen vinden met wie ze ook maar uitkozen.

Ongeveer een week na mijn aankomst in Duitsland mailden Filomena en Laura me dat de Britse uitwisselingsstudente Meredith Kercher bij ons zou intrekken. Ze schreven dat ze rustig en aardig was; ze kwam uit een plaats even buiten Londen. Ze drongen erop aan dat ik snel terugkwam, ‘zodat het feest kon beginnen’.

Ik kon niet wachten. Maar tegelijk was ik door mijn eerste reis naar Perugia ook wel wat voorzichtiger geworden. Een paar dagen nadat Deanna en ik waren aangekomen in Duitsland, kreeg ik een enorme koortslip, en samen met mijn tante Dolly bedacht ik dat het wel orale herpes moest zijn – van Cristiano. Ik schaamde me rot dat tante Dolly met me mee moest naar de apotheek om een passend medicijn te vinden. Ik kon niet geloven dat ik meteen de pineut was de eerste keer dat ik in mijn leven iets wilds deed! Ik was impulsief geweest en nu zou ik de rest van mijn leven met de gevolgen moeten leven.

Ik baalde ervan dat ik die medicijnen voorgoed zou moeten blijven slikken. Nog pijnlijker vond ik het dat ik voortaan altijd aan potentiële partners zou moeten uitleggen wat het risico was. Ik was niet bepaald trots op mezelf, maar na een paar dagen en een hoop zelfreflectie kwam ik toch weer tot rust. Aan een koortslip ga je niet dood. Ik bezwoer mezelf dat ik voortaan voorzichtiger zou zijn. Na mijn blijdschap om het vinden van de kamer in de villa had ik toch weer pech gehad. Maar als dit het ergste was wat me kon overkomen, hield ik mezelf voor, zou ik het wel redden.